

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Դարեր եկա՛ն . . .

Դարեր եկա՛ն, դարեր անցա՛ն,
Բայց դու հիվանդ, ուժասպառ.
Քո վերքերը չամոքվեցան,
Իմ բազմատանջ հայ եղբայր:

Երկինք հասավ սրտիդ մորմոք,
Քարը ճաքե՛ց քո լացից.
Լսե՛ց աշխարհ... Բայց քեզ ոչ ոք
Չեղավ անկե՛ղծ կարեկից:

Որպես բախտի մի խորթ գավակ.
Մոր գգվանքին կարոտած.
Դա քամեցի՛ր վշտի բաժակ.
Սրտիդ արյուն, աչքիդ լաց .

Մանուկ օրից տեսա ես միշտ
Փշյա պսակ քո ճակտին.
Այանքիդ ընկեր ցավեր ու վիշտ
Այանքիդ երկինք միշտ մըթին:

Եվ այսօր էլ քեզ տեսնում եմ,
Դու դարձյալ խեղճ, դու անտեր,
Հոգիս մռայլ՝ արտասավում եմ,

Երգում խորունկ քո վերքեր:

Բայց, ա՛խ, իմ թույլ, հիվանդ եղբայր.

Քո խոր խոցերն երգելու

Թույլ է իմ ձայն, թույլ իմ քրնար,

Անգոր և՛ խոսք, և՛ լեզու: